



Turistaként jártam a székelyudvarhelyi Jézus Szíve kápolnánál a minap délután. Ki akartam próbálni, hogy mit tudna tenni egy odaérkező látogató, aki csak annyit tud, hogy az a kápolna különleges, és meg szeretné nézni.

Nyitott kapu fogadott, aztán az információs táblán ez állt:

Székelyudvarhelynek több évszázados múltja ellenére nincs látványos középkori épített öröksége. Ennek a kornak az egyetlen, szinte eredeti állapotában fennmaradt műemléke a város déli kijáratánál elhelyezkedő Jézus kápolna.

Ó, vagyis ha bármi igazán eredetit akarok látni Székelyudvarhelyből, akkor ez az egyetlen kápolna az, mert a jelek szerint ez a város legrégebbi építészeti műemléke, így ez a felhívás a „nem hagyhatom ki, látnom kell” motivációval bír.

Továbbmegyek, és az ígéret szerint valóban látványos képek fogadnak, szélröptette zsindelyek szanaszét, letört faágak, aminek leglátványosabb darabjait már összetakarította az ott tevékenykedő Dénes bácsi.

Nyitnám az ajtót. Zárva! Mégis azt írja rajta:

Téged is vár a Jézus Szíve kápolna, ölelkezések színhelye...

A felirat alatt felfedezek egy telefonszámot, de épp akkor jön két, láthatóan valódi turista, így gyorsan a háttérbe húzódva figyelem, hogy mit is tesznek ők.

Ugyanazt, mint én: megnézik a feliratokat, megnyitják az ajtót, látják a telefonszámot, hát ők nem tudnak telefonálni, tanakodnak, visszajönnének, de mikorra, meglátják Dénes bácsit érdekelődnek.

Dénes bácsi elmondja, hogy nála volt kulcs, de elvették, mert pályázatot nyertek és azt ígérték, hogy fognak neki felújítani, de még nem fogtak.

A két hölgy próbál összerakni egy képet arról, hogy miért nem látogatható, miért nincs egy napra sem nyitásrend kiírva, kiköbözik, hogy egyáltalán kinek a fennhatósága alá tartozhat a kápolna, a táblán felfedezik a helyi önkormányzatot, de a Dénes bácsitól kapott információkból képhe jön az egyház, a múzeum is.

Ekkor már odamegyek hozzájuk és beszélgetésünkéből kiderül, hogy bár ők Magyarországról jöttek, de az egyik hölgy az [id. Péter Attila unokája](#), aki egykori székelyudvarhelyi tanárként számos helytörténeti könyvet írt.

Méhesi-Melis Csilla kamaszkori emlékeiben tisztán él az, amikor a kápolnába érkező turistáknak a nagyapja mesélt annak történelmi, legendai vonatkozásairól és a környező gyógyforrások erejéről, melyek főleg a szemet gyógyítják.

"Amikor már legyengült, akkor már én meséltem ,és hoztam ide a barátaimat, ismerőseimet,

mert ez valami mágikus hely, aki belép oda az érzi, valami varázslat van ott. Itt kint zajlik a modern élet, nagy forgalom, munkálatok, zaj és mindemellett itt van egy kis csoda ebben a szegletben" – mondta Csilla, és természetesen meg szeretne volna osztani barátnőjével, Zsuzsival is mindezt.

A vicces ebben az, hogy nagyapja utolsó tiszteletdíja Székelyudvarhely önkormányzatától **a város kulcsa**

, de Csilla ezzel sem nyithatta ki a kápolnát, így távoztak.

Aztán felhívtam az ajtón szereplő telefonszámot, és a hölgy elmondta, hogy idén már nem az ő tisztsége a vendégvezetés, mert erre nem szavaztak meg fizetést neki, így most ott nincs gondnok és nyitvatartási idő sem a kápolnánál.

Azonban neki mégis adtak kulcsot, mert ő ültetett virágokat a várfalon belülré és a kápolnába is, így gondozhatja azokat, de önkéntesként tiszta szívesen lemegy és körbevezet, elmeséli a hely történetét, és előzetes egyeztetés alapján ezt bárkivel megteszi, ha épp ráér, mert például holnap nem ér rá.

Aztán Dénes bácsival beszélgettem, és ezalatt érkezett egy hölgy, aki két gyerekének szeretne volna megmutatni a kápolnát, de **meg kellett elégedniük egy fotóval a kápolna előtt**.

Dénes bácsi nagyon nyitottan elmondta, hogy ő itt lakik a szomszédban, s bár református, de amolyan önkéntesként szívesen gondozza a kertet, megkaszálja, mert az **mindenkinek jó, de főleg a nyulainak**.

Aztán kérve- kéretlenül, ha a szél ledönti a környező fákat, azokat is összetakarítja, sőt még fa illemhelyet is épített a telek végébe, mert „tudja, amikor 1-2 busz népe megérkezik és itt-ott pisilő helyet keres, akkor utána nem olyan kellemes mindenholnán mocskos WC papírokat szedegetni össze.”

Csak úgy belegondoltam, hogy milyen véleményem is alakulhatna ki egy városról, aminek a legrégebbi épített örökségéhez ellátogatva ilyen sztorik fogadnának.

Mindenesetre **turistáskodásom alatt nem jutottam be a kápolnába**, de előzetes egyeztetéssel holnap vagy holnapután bejuthatok.